

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2To/43/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116010750
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Veselovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1116010750.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Veselovskej a členov senátu JUDr. Márie Šimkovej a JUDr. Eriky Némethovej Stiffelovej, LL.M, v trestnej veci obžalovaného L. F. pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava I sp.zn. 6T/53/2016 zo dňa 20.10.2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 04.09.2025 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku sa prvostupňový rozsudok z r u š u j e.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

L. F., nar. XX.XX.XXXX v M. S., trvale bytom J. N. XX, Q.,

o s l o b o d z u j e

spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I sp.zn. 3 Pv 513/15/1101 zo dňa 15.12.2016 pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- na základe reverzu o zapožičaní umeleckých diel z 31.03.2015 si zapožičal pre účely edukačného turnusu „Umelci, ktorí zmenili umenie 20. storočia“ od Múzea moderného umenia Andyho Warhola, A. Warhola 748, Medzilaborce, 2 obrazy, a to obraz „Marylin Monroe“, autor Andy Warhol, rok vzniku 1967, rozmery 91,4 cm x 91,4 cm a obraz „Campbell' soup, Hot Dog Bean“, autor Andy Warhol, rok vzniku 1969, rozmery 88,9 cm x 58,4 cm, a následne na základe kúpnej zmluvy z 31.03.2015 predmetné obrazy predal spoločnosti HILLS s.r.o., Námestie Slovenského národného povstania 6, Bratislava, čím poškodenému Múzeu moderného umenia Andyho Warhola Medzilaborce spôsobil škodu vo výške 17.350 €,

pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného L. F. vinným zo spáchania prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona takom skutkovom základe, aký je citovaný vyššie, za čo mu podľa § 213 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a), § 50 ods. 1 Trestného zákona podmiennečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 2 roky.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré odôvodnil prostredníctvom obhajcu podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 23.04.2025. Obhajoba namieta, že súd prvého stupňa vyhodnotil dôkazy vykonané na hlavnom pojednávaní spôsobom, ktorý odporuje

zásade voľného hodnotenia dôkazov, tieto vyhodnotil tendenčne, a to jednoznačne neprospech obžalovaného, čím porušil ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Prvostupňový súd precenil dôkazy svedčiace v neprospech obžalovaného, a riadnym spôsobom sa nevysporiadal s námietkami obhajoby ohľadne podstatných skutočností dôležitých pre trestné konanie, ktoré boli zosumarizované v záverečnej reči obhajcu, čím došlo aj k porušeniu § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by sa súd prvého stupňa dostatočným spôsobom vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou, resp. z neho priamo vyplýva, že sa ňou zaoberal iba čiastočne. Takýmto postupom došlo aj k porušeniu základného práva obžalovaného vyplývajúceho z čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Skutkový stav nebol súdom prvého stupňa zistený správne, resp. súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Ako vyplýva z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní, nesporel, že by si na základe reverzu zapožičal pre účely edukačného turnusu od múzea moderného umenia Andyho Warhola, 2 obrazy, ale opakovane zdôrazňoval, že nikdy nebolo jeho úmyslom tieto obrazy predať, alebo si ich prisvojiť a nevrátiť ich múzeu moderného umenia Andyho Warhola. Súd prvého stupňa v rámci hodnotenia dôkazov odignoroval výpovede rodičov obžalovaného I. T. F. a I. L. F. s odôvodnením, že sú účelové a má z nich vyplývať zjavná snaha pomôcť obžalovanému, ako ich synovi, vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, a ďalej dodáva, že mali mať len sprostredkované informácie od neho. V tejto súvislosti obhajoba poukazuje na právne závery uvedené v uznesení Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/62/2014 zo dňa 05.06.2024. Výpoveď otca je podporená aj listinnými dôkazmi. Preto považuje za potrebné poukázať nižšie nielen na výpovede rodičov obžalovaného, ale aj ostatných svedkov, na ktoré sa síce súd prvého stupňa odvoláva, avšak tieto žiadnym bližším spôsobom nevyhodnotil, a napriek tomu, že na ne poukazoval v záverečnej reči obhajca, súd sa s nimi žiadnym spôsobom v odôvodnení rozsudku nevysporiadal. Ide o nasledovné výpovede:

Svedkyňa I. T. F. vypovedala, že kúpna zmluva bola podpísaná obžalovaným pod nátlakom v marci 2015, a bola de facto simulovaným právnym úkonom, nakoľko skutočný dôvod, prečo bol obžalovaný prinútený podpísať túto zmluvu, bolo zabezpečenie záväzku vzniknutého z bezúčelovej pôžičky, z ktorej mal obžalovaný plniť (vrátiť požičané peniaze) až 18.05.2015. Svedok I. L. F. vypovedal, že dňa 08.04.2015 rokoval s riaditeľkou múzea A. Warhola v Medzilaborciach, aby sa dohodli na predĺžení výpožičky umeleckých diel. Otec obžalovaného dosvedčuje, že jeho syn bol pod tlakom, „vydieraný“, a to už v apríli 2015, kedy ešte pôžička nebola splatná. Za podstatnú skutkovú okolnosť obhajoba považuje to, že otec adresoval email dňa 17.04.2015 spoločnosti HILLS, s.r.o., kde im oznámil, že obrazy sú zapožičané. To znamená, že v HILLS, s.r.o., vedeli, že nemohli byť predmetom kúpy. Vydanie obrazov podmieňovali zaplatením 160.000€, teda bezprávne zadržovali vec na zabezpečenie svojho záväzku, napriek tomu, že vedeli, že ich dlžník, nie je ich vlastníkom. Dňa 24.04.2015 pristúpil otec k pôžičke ako spoludlžník. To tiež svedčí len o jednom, všemožne sa snažil zabezpečiť záväzok obžalovaného a vrátenie peňazí. Znovu obhajoba zdôrazňuje, že to všetko bolo v čase, kedy pôžička nebola splatná.

Ďalší podstatný moment, ktorý nemôže byť náhodou je, že v ten istý deň, ako bol zadržaný W. Y., ktorý obžalovaného vydieral, presne v ten istý deň bolo podané trestné oznámenie zo strany HILLS, s.r.o. na obžalovaného pre trestný čin sprenevery. A to napriek tomu, že škoda mala vzniknúť nie na majetku oznamovateľa trestného činu, ale na majetku tretieho subjektu (múzea). Svedok ďalej uviedol, že od 15.07.2015 má vedomosť, že HILLS, s.r.o., dali obžalovanému podpísať zmluvu o urovaní. Z výpovede tohto svedka tiež vyplýva, že obžalovaný bol pod obrovským tlakom, kedy sa snažil vrátiť obrazy do múzea, a podpísal by hocičo, len aby sa dostal k obrazom. Aj podľa tejto výpovede svedka, vôľa obžalovaného pri podpise zmluvy o urovaní nebola určite slobodná, bol pod nátlakom, nakoľko chcel získať protiprávne zadržované obrazy, aby ich mohol vrátiť múzeu. Wolnerovci, majitelia spoločnosti HILLS, s.r.o., už 27.03.2015 telefonicky oznámili otcovi obžalovaného, že majú s obžalovaným problém, hoci pôžička bola splatná až 18.05.2015.

Svedkyňa L. F. L. potvrdzuje, že vedela o výstave, ktorú obžalovaný zorganizoval v Cvernovke. Ide o potvrdenie toho, že sa umeniu venoval. Svedkyňa uviedla, že konateľ HILLS, s.r.o., L. ju stimuloval, aby podala trestné oznámenie, čo odmietla, pretože stále bežala výpožičná doba. Aj táto skutková okolnosť svedčí pre záver, že osoby konajúce v mene HILLS, s.r.o., vedeli, že ich konanie nie je v súlade s právnymi predpismi, a produkovali úkony nie na ochranu umeleckých diel, ale na ochranu svojich vlastných záujmov, a obžalovanému tým bránili vo vrátení zapožičaných obrazov späť poškodenému.

Svedok T. T. A., ktorý bol pôvodne predvolaný, vypočutý nebol. Ide o splnomocnenca poškodeného. Je potrebné zdôrazniť tento moment, pretože jednoznačne preukazuje, že múzeum A. Warhola nevníma seba ako poškodeného. Navyše na č. I. 48 (Zápisnica o výsluchu JUDr. A. zo dňa 11.4.2016), ktorý bol vykonaný kontradiktórne, svedok explicitne uvádza, že škoda nebola spôsobená, nežiada náhradu škody, vzdáva sa procesných práv, nakoľko sa necíti byť poškodený.

Svedok Mgr. L. K. potvrdzuje spoločné práce na výstave výtvarných diel s obžalovaným, a potvrdil, že predmet kúpy nebol presne identifikovaný v kúpnej zmluve, pretože každé konkrétne dielo má svoje označenie, čo v tomto prípade nebolo uvedené. Svedok potvrdil obchodné aktivity obžalovaného s výtvarným umením.

Súd prvého stupňa tak pri hodnotení dôkazov iba poukázal na výpovede niektorých svedkov, bez toho aby sa týmito výpoveďami bližšie zaoberal, pričom odignoroval svedecké výpovede rodičov obžalovaného, a pri ostatných svedkoch, na ktorých výpovede poukazoval (Mgr. F. či Mgr. L. K.) sa opomenul vysporiadať s tými časťami ich výpovedí, ktoré boli v prospech obžalovaného, a na ktoré poukazoval už v záverečnej reči obhajca vo vyššie naznačenom smere. Súd prvého stupňa v rámci hodnotenia dôkazov úplne opomenul výpoveď svedka JUDr. T. A., hoci na ňu poukazoval v záverečnej reči obhajca.

Súd prvého stupňa pokiaľ ide o výpoveď svedka L. L., zástupcu spoločnosti HILLS, s.r.o., vo vzťahu k námietkam obhajoby uviedol, že ide o nezmysel, pretože by spoločnosť HILLS, s.r.o., nikdy nemohla uspokojiť svoju pohľadávku zo „založených obrazov“, keďže nikto nemôže na druhého previesť viac práv, ako sám má. Odhliadnuc od toho, že aj tento právny záver súdu je nesprávny, keďže Obchodný zákonník pripúšťa aj takúto možnosť prevodu práv na inú osobu osobitne pri hnutelných veciach (nadobudnutie hnutelných vecí od nevlastníka), súd prvého stupňa sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, čo obhajoba namietala. Svedok L. L. nijako nevysvetlil, ako je možné, že kúpili obrazy a zároveň mal obžalovaný mať obrazy k dispozícii k predaju, nijako nevysvetlil, na základe čoho bola určená kúpna cena obrazov vo výške 160.000 € (aj s poukazom na závery znaleckého dokazovania v tejto veci, ktorých hodnota bola ustálená súdom prvého stupňa na sumu vo výške 17.350 €). Svedok výslovne uvádza: „hľadali sme možnosť ako si zabezpečiť našu pôžičku, preto sme uzatvorili kúpnu zmluvu.“ Opäť je potrebné aplikovať normy civilného práva a kúpnu zmluvu označiť za simulovaný právny úkon. Pre bližšie vysvetlenie aj z výpovede tohto svedka vyplýva, že oni si chceli iba zabezpečiť ich pôžičku, nemalo ísť o reálny predaj, a teda že by malo ísť zo strany obžalovaného o prisvojenie si cudzej veci. Prisvojením sa rozumie, že páchatel' naloží s cudzou vecou v rozpore s účelom zverenia a zmarí tak základný účel zverenia takým spôsobom, že znemožňuje veriteľovi trvalo navrátiť vec pôvodnému určeniu. Pričom aj súd prvého stupňa dospel k záveru, že spoločnosť HILLS, s.r.o., by ich nikdy nemohla predať alebo uspokojiť svoju pohľadávku zo „založených obrazov“. K tomu obhajoba poznamenáva, že v tom čase už bol obžalovaný vydieraný zo strany osôb W. Y. a A. B., a k uzavretiu tejto zmluvy došlo pod nátlakom, k čomu sa vyjadrí nižšie.

Svedok L. L. je nedôveryhodný aj preto, lebo nevysvetlil započítanie pohľadávok vo výške 160.000€, pričom pohľadávka HILLS s.r.o., mala potom byť (podľa zmluvy) 160.000€, avšak, záväzok obžalovaného bol len vo výške max. 33.000€. Svedok ďalej vypovedal, že prvýkrát sa dozvedel, že obrazy patria múzeu od obžalovaného až začiatkom apríla, ale mu neveril. Súdu však zamlčal, že informáciu mu dal aj otec obžalovaného. Všetky tieto skutkové okolnosti tak, ako ich svedok opísal, vo vzájomných súvislostiach svedčia iba pre jeden záver, a to, že osoby konajúce v mene spoločnosti HILLS, s.r.o., (nielen svedok L. L., ale aj osoby W. Y. a A. B.) jednoznačne vedeli, že obrazy nie sú vo vlastníctve obžalovaného, a že nemôžu svoj záväzok zabezpečovať majetkom tretej osoby. Trestné oznámenie pre spreneveru podali účelovo, až v čase, kedy sa nevrátenie obrazov „prevalilo“ v médiách, a to iba na svoju simulovanú obranu. Týmito skutočnosťami sa súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nezaoberal, a ani ich neoznačil za irelevantné.

Súd prvého stupňa sa žiadnym spôsobom nevyjadril ani k ďalšej podstatnej obhajobnej námietke. Nielen z výpovede obžalovaného, ale aj z výpovedí ďalších svedkov, ale najmä z kúpnej zmluvy zo dňa 31.03.2015 a reverzu, totiž vyplýva, že predmetom týchto zmlúv nie sú totožné diela, a teda som ich ani nemohol spreneveriť. K predmetu kúpnej zmluvy je potrebné poukázať nielen na výpoveď obžalovaného, ale napr. aj na výpoveď svedka Mgr. L. K. v tom zmysle, že predmetné diela sú v reverze presne definované, aby nemohlo dôjsť k zámene ich totožnosti, pričom v kúpnej zmluve táto identifikácia chýba,

a pri diele Campbell' s Soup, Hot Dog Bean, ide o edíciu vydanú v počte 250 ks a pri Green Marylin Monreo ide o nelimitovanú edíciu, pričom nesedia ani rozmery obrazov, a teda kúpna zmluva sa vzťahovala na obrazy síce rovnakého druhu, avšak nie totožné s tými, ktoré boli predmetom reverzu.

Podstatná je však skutočnosť, prečo nedošlo k vráteniu - odovzdaniu diel zapožičaných na reverz zo strany obžalovaného, k čomu obžalovaný na hlavnom pojednávaní uviedol, že tieto diela boli obžalovanému zadržané (odňaté) osobou menom W. Y., ktorý ho vydieral, o čom v prílohe predložil uznesenie o vznesení obvinenia PPZ, Národnej kriminálnej agentúry, pričom o tomto skutku koná v súčasnosti Mestský súd Bratislava I v inom trestnom konaní, kde obžalovaný vystupuje v procesnom postavení poškodeného. Diela nemohol vrátiť z jediného dôvodu, pretože bol vydieraný, diela nemal vo svojej držbe, čo vyplynulo aj z vykonaného dokazovania, a diela boli vydané až na základe zásahu polície, a to osobami, ktoré obžalovaného vydierali. Teda nie dobrovoľne, hoci vedeli, že diela nie sú jeho, že patria múzeu, bolo im to oznámené nielen obžalovaným, ale aj jeho otcom mailom, pričom tieto osoby nikdy nekontaktovali múzeum za účelom odovzdania týchto diel alebo si overenia týchto informácií.

Ak súd prvého stupňa uvádza, že nakoľko trestná vec, v ktorej bola podaná obžaloba na osoby W. Y. a A. B. za vydieranie obžalovaného, ešte nie je právoplatne skončená, a tak nie je možné na ňu príhliadať, pričom nebola preukázaná ani žiadna súvislosť s prejednávanou vecou, tak takýto záver súdu prvého stupňa je zjavne nesprávny. Obžalovaný od začiatku konania uvádza, že obrazy zapožičané na reverz mu boli zobrať osobou W. Y. proti jeho vôli, a teda ich nemohol vrátiť poškodenému. Skutočnosť, že ho W. Y. vydieral, je zdokumentovaná orgánmi činnými v trestnom konaní, a pre vydieranie bola podaná obžaloba. Obžaloba bola podaná v roku 2016, pričom ten istý sudca rozhoduje jednak trestnú vec obžalovaného, ako aj druhú trestnú vec, kde je poškodeným (sp.zn. 8Tk/2/2016). Ku dňu vydania rozsudku v tejto veci (koniec roka 2023) od podania obžaloby vo veci, kde je obžalovaný poškodeným (rok 2016) uplynulo viac ako 8 rokov, ale obžalovaný nemôže za to, že vec po takúto dobu nebola právoplatne skončená. Rešpektuje prezumpciu nevinoty, ale konštatovanie súdu, že jeho vydieranie (zatiaľ podporené obžalobou) nemá s touto trestnou vecou nič spoločné, vzhľadom na skutočnosť, že obrazy, ktoré mal spreneveriť, mu boli zobrať osobami, ktoré ho vydierali, a teda nich nemohol vrátiť, je v rozpore s objektívnym skutkovým stavom.

Objektívna stránka prečinu sprenevery spočíva v prisvojení si cudzej veci. Ako už vyššie uviedol, zapožičal si predmetné diela za účelom ich výstavy, pričom v čase skutku ich už nemal reálne v držbe, nakoľko mu boli zobrať osobou W. Y. (ktorá obžalovaného vydierala v tom čase), a teda tieto objektívne nemohol vrátiť. Potom si logicky nemohol prisvojiť vec, ktorú nemal reálne vo svojej držbe, a ani sa nedopustil konania, ktorým by oprávnenú osobu (poškodeného) vylúčil z možnosti trvale nakladať s vecou, čo de facto konštatoval aj súd prvého stupňa, keď prišiel k záveru, že HILLS, s.r.o., by obrazy nemohli predať ani uspokojiť svoju pohľadávku voči obžalovanému zo „založených obrazov“. Tieto námietky uvedené už v záverečnej reči obhajcu ostali zo strany súdu prvého stupňa opäť bez povšimnutia. Vo vzťahu k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu súd prvého stupňa uviedol len to, že obžalovaný konal v priamom úmysle. Takéto odôvodnenie rozsudku nemôže spĺňať požiadavku riadneho odôvodnenia rozsudku podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Znak subjektívnej stránky trestného činu sú rovnako, ako aj ostatné znaky skutkovej podstaty, predmetom dokazovania v trestnom konaní. V tomto smere nie je možné vyvodiť z odôvodnenia rozsudku dostatočne odôvodnený záver súdu prvého stupňa ohľadne naplnenia tejto stránky trestného činu. Okolnosti subjektívneho charakteru možno spravidla dokazovať len nepriamo z okolností objektívnej povahy, z ktorých sa dá podľa zásad správneho (logického) myslenia usúdiť vnútorný vzťah páchatel'a k porušeniu alebo ohrozeniu záujmov chránených Trestným zákonom (R 62/1973). V celom konaní nebolo preukázané, resp. zo žiadneho dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplýva, že by obžalovaný mal úmysel prisvojiť si cudziu vec a túto nevrátiť. Vykonaným dokazovaním bol preukázaný práve opak, nakoľko bolo preukázané jednak vydieranie jeho osoby, ako aj odňatie predmetných obrazov proti jeho vôli inými osobami, a teda obžalovaný nemohol tieto obrazy ani reálne vrátiť, ale hlavne nikdy nemal úmysel nevrátiť obrazy poškodenému, čo preukazujú aj výpovede jeho rodičov, pričom jeho otec bol tiež v kontakte s riaditeľkou poškodeného, preto je vylúčený úmysel obžalovaného nevrátiť diela múzeu - poškodenému. V tomto smere obhajoba poukazuje aj na výpoveď splnomocnenca poškodeného, JUDr. T. A., ktorý uviedol, že žiadna škoda nebola spôsobená, nežiada náhradu škody, vzdáva sa procesných práv, nakoľko sa necíti byť múzeu poškodeným.

Na základe vyššie uvedených skutočností obhajoba zastáva názor, že nebolo preukázané, že sa stal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku, a tiež nedošlo k naplneniu všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, najmä nebolo preukázané naplnenie tak objektívnej ako aj subjektívnej stránky tohto trestného činu. Pokiaľ ide o výrok o treste, dňa 06.08.2024 nadobudol účinnosť Trestný zákon v znení novely č. 40/2024 Z. z.), pričom platí, ak v čase medzi spáchaním činu a vyhlásením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Súd obžalovanému uložil trest podľa § 213 ods. 2 Trestného zákona, keď po úprave trestnej sadzby pri zohľadnení poľahčujúcej okolnosti, ukladal trest v rozmedzí 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov. Podľa aktuálne platného a účinného Trestného zákona by inak pripadala do úvahy právna kvalifikácia podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona, kde je trestná sadzba v rozmedzí 0 - 2 roky.

V prípade, ak by odvolací súd dospel napriek vyššie uvedeným skutočnostiam k záveru, že skutok sa stal, tento je trestným činom, obhajoba navrhuje, aby bol obžalovanému uložený primeraný peňažný trest, a to aj s poukazom na to, že poškodenému škoda nevznikla, a ani si ju neuplatnil, ako aj na dĺžku konania na súde prvého stupňa. Primárne obhajoba navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa.

Prokurátor nevyužil svoje právo vyjadriť sa k odvolaniu, ktoré mu bolo v súlade s § 314 Trestného poriadku doručené.

Vec bola odvolaciemu súdu predložená dňa 22.05.2025, teda 1 rok a 7 mesiacov po vyhlásení napadnutého rozsudku, čo sa súdu prvého stupňa dôrazne vytýka.

Odvolací súd po predložení veci nezistil také chyby konania predchádzajúce napadnutému rozsudku, ktoré by boli dôvodom na zrušenie rozsudku na neverejnom zasadnutí, a preto nariadil vo veci verejné zasadnutie.

Na verejnom zasadnutí sa obhajca pridržiaval písomných dôvodov odvolania a navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného oslobodil spod obžaloby.

Zástupca krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok za správny a zákonný a navrhol, aby súd odvolanie zamietol.

Obžalovaný sa pridržiaval odvolania odôvodneného obhajcom.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací primárne konštatoval prípustnosť odvolania podaného včas oprávnenou osobou, a tým absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Trestného poriadku, preto podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné, hoci s väčšinou odvolacích námietok sa nemožno stotožniť.

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odvolací súd napadnutý rozsudok zruší, aj ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2005/300/>>.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, alinea prvá, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona kto si prisvojí cudziu vec, ktorá mu bola zverená, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu malú, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Odvolačný súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že pred súdom prvého stupňa boli na hlavnom pojednávaní vykonané všetky dostupné dôkazy potrebné na objasnenie skutkového stavu veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Trestného poriadku a dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Z predloženého spisového materiálu odvolačný súd zistil nasledovné skutočnosti:

Dňa 16.12.2016 podal prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I na príslušný súd obžalobu na L. F. pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona na skutkovom základe uvedenom v úvodnej časti tohto rozhodnutia s tým rozdielom, že obžalovaný mal Múzeu moderného umenia Andyho Warhola spôsobiť škodu vo výške 33.350€.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 24.11.2017 obžalovaný učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, že je nevinný, preto súd vykonal vo veci dokazovanie. Vypočul obžalovaného, svedkov I. T. F., I. L. F., L. L. L., U. F. L., L. K., Ing. I. Z., vypočul znalcov L. L. F., U., L. T. Q. a L. Ing. U. Q. a podľa § 269 Trestného poriadku prečítal listinné dôkazy.

Obhajoba obžalovaného spočívala v tom, že predmetom kúpnej zmluvy uzavretej so spoločnosťou HILLS, s.r.o., neboli tie 2 obrazy, ktoré si vypožičal z múzea, ale obrazy s rovnakým motívom, ktoré objednal z Londýna a zaplatil za ne, že k uzavretiu tejto kúpnej zmluvy bol donútený, že obrazy patriace múzeu mu boli spoločnosťou HILLS, s.r.o., neoprávnene odňaté, a že nikdy nekonal v úmysle nevrátiť obrazy múzeu, naopak, robil všetko preto, aby sa k obrazom dostal, a aby ich mohol múzeu vrátiť. Dňa 18.02.2015 podpísal so spoločnosťou HILLS, s.r.o., dohodu o pôžičke na nákup umeleckých diel, tieto peniaze čerpal, avšak medzičasom sa dostal do problémov s iným obchodným partnerom, s osobami W. GG. a A. B., o čom sa spoločnosť HILLS s.r.o. dozvedela, čo bolo jej motívom, prečo zadržala obrazy z múzea a podala naňho trestné oznámenie v domnení, že bude uspokojená jej pohľadávka voči obžalovanému či už hodnotou obrazov alebo pristúpením otca obžalovaného k záväzku.

Z listinných dôkazov prečítaných na hlavnom pojednávaní vyplýva, že dňa 18.02.2015 uzavrela spoločnosť HILLS, s.r.o., s obžalovaným zmluvu o pôžičke, na základe ktorej požičala obžalovanému 160.000€ so 6%-ným úrokom, a to na dobu 3 mesiace. Obžalovaný a spoločnosť HILLS, s.r.o., uzavreli dňa 31.03.2015 kúpnu zmluvu, v ktorej ako vlastníci obrazov z rovnakým názvom, s takmer rovnakými rozmermi, a s rovnakým rokom vzniku, ako sú obrazy uvedené v obžalobe, previedol na spoločnosť HILLS, s.r.o., vlastnícke právo k týmto obrazom, a to za sumu 160.000€, ktorá môže byť podľa čl. 3. bod. 2. zmluvy uhradená aj zápočtom. Dohodou o započítaní pohľadávok a o spôsobe úhrady kúpnej ceny zo dňa 19.05.2015 došlo k zápočtu pohľadávky spoločnosti HILLS, s.r.o. z titulu pôžičky vo výške 162.393,42€ proti pohľadávke obžalovaného z kúpnej zmluvy vo výške 160.000€, teda nezanikla pohľadávka spoločnosti HILLS, s.r.o., voči obžalovanému vo výške 2.393,42€. Na základe listiny „Reverz č. 1/2015 o zapožičaní umeleckých diel“ zo dňa 31.03.2015 Múzeom moderného umenia Andyho Warhola prostredníctvom spoločnosti CABEZA, s.r.o. zapožičala obžalovanému 2 obrazy uvedené v skutkovej vete obžaloby za účelom edukačného podujatia, a to na dobu od 31.03.2015 do 08.04.2015. Doba výpožičky bola zmluvou medzi Múzeom moderného umenia Andyho Warhola a obžalovaným predĺžená dňa 08.04.2015 do 16.04.2015, napokon bola predĺžená do 20.07.2015.

K obhajobe je relevantné, že uznesením vyšetrovateľa národnej protizločineckej jednotky národnej kriminálnej agentúry PPZ, expozitúra Západ, ČVS: PPZ-340/NKA-PZ-ZA-2015 zo dňa 23.06.2015 bolo osobám W. Y., I. A. B. a L. C. N. vznesené obvinenie pre obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 4 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že vydierali ho v rôznych kaviarňach a hoteloch, aby im ihneď zaplatil 300.000, ukazovali mu fotku frajerky, fackali ho a zastrášovali, aj otca a matku, predtým pre nich zarábali obchodovaním s umeleckými dielami. Y. bol jeho spoločníkom v POP

Gallery, s.r.o. Vec je v štádiu po podaní obžaloby, s ktorou sa odvolací súd doplnením dokazovania podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku oboznámil na verejnom zasadnutí. Uznesením vyšetrovateľa ČVS:KRP-151/2-VYS-BA-2015 zo dňa 12.08.2015 bolo odmietnuté trestné oznámenie HILLS, s.r.o., za podvod, že obžalovaný im nevrátil pôžičku, a to pre nedostatok subjektívnej stránky. Dňa 26.06.2015 podal prokurista spoločnosti HILLS, s.r.o., L. L., trestné oznámenie v prejednávanej trestnej veci.

Možno súhlasiť so súdom prvého stupňa v tom, že obhajoba obžalovaného je rozporuplná, pretože na jednej strane tvrdí, že nepredal obrazy múzea, ale obrazy z Londýna, čo nezdokladoval, hoci to sám uviedol pri podaní vysvetlenia. Ak predal obrazy z Londýna, tak nie je logické, že by podpisoval zmluvu pod nátlakom, a ak obrazy múzea, tak nátlak na podpis zmluvy nevyvolávali predstavitelia spoločnosti HILLS, s.r.o. Obžalovaný neuviedol, ako by L. L. alebo I. Z. naňho vyvolávali nátlak, a ak to malo byť tým, že obrazy odňali z jeho dispozície, tak k tomu došlo až následne po podpise zmluvy. Ak obžalovaný tvrdí, že HILLS, s.r.o. vedela, že obrazy patria múzeu, je to tvrdenie v rozpore s tvrdením zástupcov spoločnosti HILLS, s.r.o., ktorých pravdivosti v tejto časti nasvedčuje kúpna zmluva, kde obžalovaný vyhlasuje, že je vlastníkom. Ak obžalovaný tvrdí, že išlo o nedorozumenie, že obrazy, ktoré spolu ukladali 31.03.2015 v spoločnosti HILLS, s.r.o., sú tie, ktoré predáva - je logické, že ak by v ten istý deň podpísali kúpnu zmluvu a uskladňovali obrazy s rovnakým motívom, ako sú v kúpnej zmluve, mal by v prípade dobromyseľnosti upozorniť, že sa jedná o iné obrazy. Obžalovaný nikdy nedoložil doklady k obrazom z Londýna, a preto aj odvolací súd prijíma záver, že predal spoločnosti HILLS, s.r.o. obrazy patriace múzeu.

Podľa § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.

Podľa § 41a ods. 2 ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý.

Podľa § 151s ods. 1 Občianskeho zákonníka kto je povinný vydať hnutelnú vec, môže ju zadržať, aby zabezpečil svoju splatnú peňažnú pohľadávku voči tomu, komu je inak povinný vec vydať. Nemožno však zadržiavať vec svojvoľne alebo ľstivo odňať.

Podľa § 446 Obchodného zákonníka kupujúci nadobúda vlastnícke právo aj v prípade, keď predávajúci nie je vlastníkom predávaného tovaru, ibaže v čase, keď kupujúci mal vlastnícke právo nadobudnúť, vedel, že predávajúci nie je vlastníkom a že nie je ani oprávnený s tovarom nakladať za účelom jeho predaja.

Kúpna zmluva nebola simulovaným právnym úkonom podľa § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože neboli splnené všetky náležitosti uplatnenia zádržného práva, keďže pohľadávka HILLS, s.r.o. voči obžalovanému v čase zobrať obrazov nebola splatná, tzn. HILLS, s.r.o. Obžalovaný nesimuloval žiadny právny úkon, ale súc si vedomý, že sa jedná o obrazy patriace múzeu previedol vlastnícke právo k nim na spoločnosť HILLS, s.r.o.

Z výpovede zástupcu spoločnosti HILLS, s.r.o., Mgr. L. L., vyplýva, že táto spoločnosť si skutočne chcela zabezpečiť svoju pohľadávku získaním protihodnoty, pretože sa domnievala, že sa jedná o obrazy s vyššou hodnotou. Obžalovaný mal pre túto spoločnosť, ktorá bola jeho investorom, predávať obrazy tak, ako tomu bolo aj v minulosti, a za účelom obchodovania s obrazmi mu aj poskytla danú pôžičku. Cieľom spoločnosti bolo získanie a zhodnotenie investovaných peňažných prostriedkov vo výške 160.000€ právnou formou pôžičky, a v čase, kedy zistila, že solventnosť obžalovaného je ohrozená z dôvodu problémov s jeho obchodným partnerom, pristúpila k tomu, že chcela získať od obžalovaného protihodnotu svojej pohľadávky, pričom obrazy mala v danom čase vo faktickej držbe, keďže ich sem obžalovaný v deň výpôžičky uskladnil.

Svedok Mgr. L. L. ako osoba, ktorá podala trestné oznámenie na obžalovaného, potvrdil drvivú časť obhajoby, vrátane toho, že otec obžalovaného pristúpil k zmluve o pôžičke na strane dlžníka dňa 24.04.2015, a tiež toho, že aj od otca obžalovaného spoločnosť vedela, že vlastníkom obrazov je múzeum (v skutočnosti Prešovský samosprávny kraj). Tieto skutočnosti však nastali až po podpise kúpnej zmluvy dňa 31.03.2015.

Ak obžalovaný vlastníctvo k obrazom múzea previesť na spoločnosť HILLS, s.r.o., v skutočnosti nechcel, nemal pristúpiť k podpisu kúpnej zmluvy obsahujúcej vyhlásenie, že je vlastníkom obrazov. Odvolací súd bez ambície bagatelizovať alebo inak hodnotiť situáciu, v ktorej sa obžalovaný mohol ocitnúť z dôvodov, ktoré sú predmetom trestného konania vedeného proti W.ovi Y., I.. A. B. a L.. C. N., konštatuje, že nie každé nepriaznivé psychické rozpoloženie signatára zmluvy môže byť hodnotené ako nátlak, ak tento nátlak nie je na signatára smerovaný či už priamo alebo sprostredkovane ohľadom predmetu a obsahu zmluvy. Môže byť psychologicky zrozumiteľné, že obžalovaný mohol podpísať kúpnu zmluvu v apatii a psychickom vyčerpaní nielen v súvislosti s konaním uvedených osôb, ale aj pre snahu jeho veriteľa nebyť ukrátený o svoju pohľadávku, súčasne však platí, že ak vo vzťahu ku konkrétnej zmluve neexistujú dôvody jej neplatnosti uvedené v § 37 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka, je jej signatár za skutočnosť, ktoré v nej uvedie zodpovedný.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd dospel k záveru, že obžalovaný podpísal kúpnu zmluvu so spoločnosťou HILLS, s.r.o. s plným vedomím a slobodne v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákona, pričom právny úkon v čase jeho vykonania zodpovedal jeho skutočnej vôli i vôli kupujúceho, hoci sa postoj obžalovaného v krátkom čase na to zmenil tak, že skutočne vyvíjal úsilie smerujúce k vráteniu obrazov múzeu, najmä zainteresovaním svojho otca, ktorý komunikoval s múzeom a pristúpil k pôžičke od HILLS, s.r.o. ako spoludlžník. K uvedenému došlo dňa 24.04.2015, odvtedy spoločnosť HILLS, s.r.o., zadržovala obrazy protiprávne, napriek opakovanému naliehaniu obžalovaného a jeho otca, a to až do momentu ich vydania vyšetrovateľovi PZ.

V konečnom dôsledku vlastníkovi obrazov - Prešovskému samosprávnemu kraju, zastúpenému múzeom ako jeho príspevkovou organizáciou, nevznikla škoda, pretože obrazy mu boli navrátené, avšak jednalo sa len o zmenu predošlého právneho stavu, ktorý bol taký, že momentom prevodu vlastníckeho práva na spoločnosť HILLS, s.r.o., dňa 31.03.2015 došlo v zmysle § 446 Obchodného zákonníka k zmenšeniu majetku múzea o hodnotu obrazov, pretože spoločnosť HILLS, s.r.o. bola v čase podpisu zmluvy dobromyseľná v tom, že obžalovaný je vlastníkom obrazov.

Obžalovaný teda naplnil formálne znaky skutkovej podstaty prečinu sprenevery podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, odkedy je malou škodou škoda až do 20.000€. Otázke výšky škody bola na súde prvého stupňa venovaná dostatočná pozornosť, keďže vykonal dokazovanie tromi znalcami z odboru umenie, pričom škodu ustálil správne na 17.000 €. Naplnená bola i subjektívna stránka, obžalovaný konal v nepriamom úmysle v zmysle § 15 písm. b) Trestného zákona, čo vyplýva z vyššie rozobratých okolností uzavretia kúpnej zmluvy so spoločnosťou HILLS, s.r.o.

Odvolací súd však v motivačnom pozadí protiprávneho konania obžalovaného vzhliadol okolnosti, pre ktoré je v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona závažnosť prečinu nepatrná: Poškodený nepodal trestné oznámenie, necítil sa poškodený, nevznikla mu škoda, vzdal sa procesných práv poškodeného. Spoločnosť HILLS, s.r.o., podaním trestného oznámenia sledovala vlastný prospech a nie prospech múzea, tzn. štátu, jej konanie bolo špekulatívne aj pri uzavretí kúpnej zmluvy a aj pri podaní trestného oznámenia, pričom nemožno vylúčiť, že jej zástupcovia chceli psychologickým nátlakom na obžalovaného získať pristúpenie jeho otca k záväzku z pôžičky, pretože mali vedomosť, že sa jednalo o solventnú osobu. Spoločnosť HILLS, s.r.o., protiprávne zadržovala obrazy pomerne dlhú dobu po tom, čo vedela, že patria múzeu, napriek tomu iniciovala trestné stíhanie obžalovaného. Je dôvodný predpoklad, že insolventosť obžalovaného ohľadom splatenia pôžičky vo výške 160.000 € spoločnosti HILLS, s.r.o., vznikla pre konanie, z ktorého sú dôvodne podozriví minimálne W. Y. a I.. A. B., ktorí sú v súčasnosti obžalovaní pre obzvlášť závažný zločin vydierania spáchaného na obžalovanom, a teda primárnym dôvodom, prečo sa spoločnosť HILLS, s.r.o. začala obávať, že je pôžička nebude obžalovaným splatená, malo byť to, že mal byť závažným spôsobom vydieraný uvedenými osobami, ktorým mal aj pod nátlakom poskytovať peniaze, v dôsledku čoho sa objektívne mohol dostať do veľmi nepriaznivého psychického rozpoloženia v zmysle strachu o život, či život členov jeho rodiny.

Na základe týchto skutočností odvolací súd dospel k záveru, že skutok nie je trestným činom, preto napadnutý rozsudok zrušil a obžalovaného spod obžaloby oslobodil podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.